

Джепето. (*Довършвайки куклата — палячо, гледа я и се радва*). Най-послед моята хубавъ палячо е готовъ! Какъ ли да го нарека? Е, ще го кръстя Пинокио. Това име ще му донесе щастие. Азъ познавахъ цѣло семейство Пинокиевци: бащата — Пинокио, майката — Пинокио и децата Пинокио. Всички тѣ живѣха твърде добре; най-богатия отъ тѣхъ просѣше. (*Вглежда се въ куклата и забелезва, че и тя го гледа*.) Дървени очи, защо ме гледате?

Пинокио (*почва силно да се смѣе*).

Джепето. Престани да се смѣешъ!

Пинокио. (*продължава все по-силно*).

Джепето. Повтарямъ ти, престани да се смѣешъ?

Пинокио. (*Преставя да се смѣе, но изплезва езикъ и грабва перуката отъ главата на Джепето*?)

Джепето. Пинокио! Повърни ми веднага перуката!

Пинокио. (*Поставя я на главата си, която се загубва въ перуката*).

Джепето. Негодникъ, ти отъ сега почна да не уважавашъ баща си! Лошо момче си ти, лошо! (*Става му тѣжко и плаче*). Дай да ти доправа краката.

Пинокио. (*Подава си кракътъ и ритва Джепето въ носа*).

Джепето. Заслужихъ си го! Трѣбваше по-рано да мисля! Сега е вече късно! Ела сега да те науча да ходишъ. (*Хваща Пинокио за ръка. Отъ начало едва ходи, но следъ малко почва силно да тича изъ стаята, да събаря и чуни всичко*) Пинокио! Лошо момче! Ахъ, какъвъ немирникъ ста на ти!

Пинокио. (*Продължава да немирства, като се качи по него, прескача го и се смѣе*).

Джепето. Чакай ти! Азъ ще те науча да бждешъ послушенъ. (*Взема ръчка и почва да го бие*.)

Пинокио. (*Отива на прозореца*). Олеле! . . . Помощъ! Ей, хора, стражаръ, помогнете. Азъ си играя, а баща ми ме бие.

(*Влизатъ единъ стражаръ, единъ съседъ и две съседки*).

Стражара. Какво е това? Какъвъ е този шумъ?

Джепето. Ето, този е мой синъ, а не мирува. Затворете го и тамъ да му доде умътъ въ главата.

Пинокио. Не е истина, азъ си играя, а той ме бие. Азъ